

dette dets fri Selvbestemmelsesret om disse Spørgsmaal, dets Ret til at bestemme, om det vil gaa ind paa dem eller ej. Jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til, at der jo ikke her er Tale om, at Landstinget vil sætte noget ind paa Finansloven, som det vil forlange, at det andet Ting skal tage imod, paa ingen som helst Maade. Der er ikke Tale om, at Landstinget nogen Sinde i denne Samling har sat noget ind saaledes, at det skulde føres igennem imod det andet Tings Vilje. Som Finansloven nu foreligger efter Afstemningen i det andet Ting og efter Indstillingerne fra Fællesudvaiget, er der ikke fra Landstingets Side sat saa meget som en Tøddel ind, som vi vilde forlange, at det andet Ting mod sin Vilje skulde tage imod.

Men hvad er det da, det andet Ting gør? Det forlanger, at vi mod vor Vilje skulde tage to Punkter, som det andet Ting vil have ind i Forening med Ministeriet. Hvad er Grunden dertil, hvorfor vil det andet Ting det? Er det, fordi der ikke var givet nok for de 40,000 Kr.? De 300,000 vare ikke nok, Principper af forskellig Art vare ikke nok, endnu skulde der dette til. Hvis jeg tager de enkelte to Spørgsmaal frem og tager Spørgsmaalet om de 2,000 Kr. til Fredsbureauet, saa vil jeg spørge: er det en Bevilling, som er til Gavn for Land og Rige, er det en Bevilling, som det gælder om at føre ind paa Finansloven for dette Lands Vels Skyld? Er der maaske nogen, der tror, at Fredsbureauet i Bern vilde erklære Danmark Krig, hvis vi ikke gave Bevillingen, eller undbrage Danmark sine Bestræbelser for at bevare os i Fred, hvis vi skulde komme i Krig? Jeg tror ikke, at der kan være Tale om, at noget Menneſte vilde tillægge denne Bevilling en alvorlig Betydning for denne Finanslov. Hvad Rentebevillingerne angaa, er jo aldeles det samme Tilfældet. Maa jeg spørge om, hvor er den Gavn for Land og Rige, som disse Bevillinger skulle bringe? Det er ganske simpelt en Gave til nogle enkelte, som ikke trænge til den, ikke andet. Nogle enkelte Statsborgere, som ere saa heldige at have Staten til umiddelbar Kreditor, ønsker man at give en Gave, nogle enkelte Mænd ønsker man at begunstige. Er det noget, som er til Gavn for Land og Rige, noget, som der er Anledning for Folketinget til at drage frem som Konfliktspunkt; thi det er givet, at saaledes er det stillet op. Jeg har den Opfattelse, at der er Tilfælde, hvor det maa kunne være berettiget at føre noget frem imod et Tings Vilje, naar det andet Ting og Regeringen ere enige derom. Der er nogle Tilfælde,

deri er jeg uenig med den ærede Jurist, som jeg før citerede — han tror maaske ikke, at der er nogle Tilfælde —, jeg siger, at der er Tilfælde, og det er saadanne, hvor det gælder Folkets og Landets Vel. Der kan forekomme saadanne Tilfælde, hvor man maa sige: her er det nødvendigt, her maa handles, vil det ene Ting ikke, maa Regeringen i Forbindelse med det andet Ting kunne gøre det; jeg skal i øvrigt ikke opholde mig videre derved. Men der er dog ingen, der fornuftigvis vil kunne paastaa, at enten de 2,000 Kr. til Fredsbureauet eller Rentespørgsmaalet i nogen Henseende skulde være af Betydning for Land og Rige, at det skulde være af nogen som helst Betydning for Udviklingen i Landet, om man fik disse Ting eller ikke. Men naar det er saa, saa siger jeg, er det ulovligt, uberettiget og et Overgreb, naar man vil sætte det ind paa Finansloven og tvinge Landstinget til at høje sig derfor og gaa ind derpaa imod sin Vilje. Jeg har ikke hørt en eneste Grund, hvorfor man skulde anse det for nødvendigt at føre det ind nu. Der er talt overmaade meget om det fortræffelige ved Bureauet i Bern, at det kan gøre saa megen Nytte og andet slikt. Ja, det kan godt være, og Rentenedjættelsen kan være uhyre behagelig for de Menneſter, der saa den, men det er slet ikke det, Spørgsmaalet er om. Kunde vi enes derom, var det overmaade fortræffeligt, men det, Spørgsmaalet er om, er: Skal det absolut være i dette hellige Øjeblik, skal det være nu, skal Folketinget kunne sige: Nu skulle I gøre det, — trods det, at vi altid have sagt, at vi ikke ville? Det er det, Spørgsmaalet er om, det kan ikke noksom fremhæves, og det maa ikke overses, at det er Situationen. Det er Bevillinger, om hvilke intet Menneſte tør vove at paastaa, at det er noget, det gælder om, at uden dem kunde en Finanslov ikke føres igennem, at uden dem kan der ikke administreres. Med Hensyn til dem kan man sige, at det er et Overgreb at forlange, at Landstinget mod sin Vilje skal modtage disse Forslag. Der er altsaa ingen Grunde anførte for, at dette skal ske i Aar, ikke andet end det gamle: sic volo, sic jubeo, stat pro ratione voluntas, paa Dansk: saaledes vil jeg, saaledes befaler jeg, I have at høje Eder. Det er Folketingets Ord til Landstinget i denne Sag, og det er det, som jeg mener, at vi ikke bør gaa ind paa.

Nu er der i denne Tid, ved jeg meget vel, en hel Mængde Menneſter, der ikke have større Syft end dette at skrive og fortælle, at det er Landstinget, der laver Konflikt og alt saadan noget, og jeg tror endog saa, at det nærmest var den ærede Konfølspræsident's